

tegen den dag als grijsig zilver tintelend. De van morgen vroeg, bij het krieken van den dag, in dikke, zware droppels zondvloedachtig neergevallen lauwe plasregen eener onweersbui — zoo'n „Hochsommer"-donder in bergstreken, die de zengende hondsdagenhitte niet merkbaar afkoelt — heeft de te veld staande gewassen gedeeltelijk omgeduwd, zoodat zij op sommige plaatsen gebogen, geknakt, treurwilgachtig nêrhangen. Vrij groote plassen, waarin de effen blauwe lucht haast donkergrijsachtig als lei weerkaatst, glinsteren hier en daar te midden van doorweekte brokken akker die, drassig, een half opgedroogd moeras gelijk, als gebroken spiegelstukken zilverachtig

R. Wagner's Villa «Wahnfried.»

in het tintelend licht schitteren. Van verre maken zij haast den indruk van witte plakken dooijs die, met schitterlichtjes als van fonkelende diamanten bezaaid, soms nog onder de stovende stralen der eerste luv koesterende lentezon geleidelijk liggen weg te smelten. Langzamerhand krimpen die laatste sporen der bui onmerkbaar in, door de opdrogende hitte opgezogen, al-

lengs tot steeds kleiner plasjes inslinkend. Weggeworpen scherven van potten en pannen flikkeren hier en daar als flonkerende zilveren stippen van allerlei vorm en grootte in het felle licht.

Links, ver weg, slingeren zich kronkelende stoomwolkjes voort, niet meer gelijk daar straks als dikke, helderwitte watten, maar nu, tegen de zon, warmer getint, soms haast doorschijnend rossig geelachtig, in regelloos kronkelende ringen, steeds kleiner, fijner, steeds langer en dunner uitgetrokken. Eindelijk verliezen zij zich in het neutraal groen der verre dennebosschen, zich in de deilige atmosfeer onopgemerkt oplossend: de in de richting van Weiden weggrollende trein. Hier tintelen leien dakjes als zilverachtig grijze schitterlichtjes in den pallen zonneschijn, terwijl ginds haast met de lucht samensmeltende rookwolkjes boven bruinroode pannendaken, in de heete windstille, fijn wazig tegen het bergfond langzaam, loodrecht opstijgen. Aan een stukje geslepen glas of een flonkerend diamantje gelijk, schittert hier en daar een enkele stip in fel zilverlicht: een vensterglas, een spiegelruit of iets dergelijks, waarop een zonnestraal flikkert.

Tusschen het onduleerend tweede plan en den achtergrond, half daar tegen afstekend, in de wazige luchttrilling half er mede samensmeltend, spreidt